

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3477/2021
02.11.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Мирјане Андријашевић и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Радуловић, адвокат из ..., против туженог „ФЕМАН“ ДОО Јагодина, чији је пуномоћник Млађан Ивановић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2587/20 од 24.08.2021. године, у седници одржаној 02.11.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2587/20 од 24.08.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2587/20 од 24.08.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини П1 369/17 од 30.06.2020. године, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете због незаконитог престанка радног односа за период од 02.02.2009. године до 22.11.2016. године исплати на име изгубљене зараде 2.243.169,02 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе од доспелости сваког износа до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да за тужиоца уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање које Фонд ПИО обрачунава на бруто основицу, а на напред наведене нето износе из става првог изреке одлуке, по прописима и основици која важи у моменту уплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати 295.782,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2587/20 од 24.08.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке у делу у ком је усвојен захтев тужиоца и обавезан тужени да му на име накнаде штете због незаконитог престанка радног односа за период од фебруара 2009. године закључно са септембром 2016. године исплати на име изгубљене зараде износ од 2.196,705,02 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе од доспелости сваког месечног износа до исплате и у ставу другом изреке којим је обавезан тужени да за тужиоца уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Фонду ПИО, на основицу коју чине износи ближе одређени потврђеним делом става првог изреке, по прописима који важе

у моменту уплате. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у преосталим деловима става првог и другог изреке и у ставу трећем изреке и предмет у укинutom делу враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснаже пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), прописано је да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом, обавезан је тужени да тужиоцу, због незаконитог престанка радног односа исплати накнаду штете у висини изгубљене зараде и уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање за период у коме није радио (од 02.02.2009. године закључно са септембром 2016. године), с обзиром да је пресудом, која је постала правноснажна 05.10.2016. године поништено, као незаконито решење туженог од 02.02.2009. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду и обавезан тужени да тужиоцу, уместо да га врати на рад, исплати 100.000,00 динара, са каматом. По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института посебне ревизије из члана 404. ЗПП у овом случају нису испуњени, с обзиром да не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити потреба за уједначењем судске праксе и новим тумачењем права у погледу права запосленог коме је престао радни однос без правног основа да захтева накнаду штете у висини изгубљене зараде за период у коме није радио, када уместо враћања на рад захтева накнаду штете. Ово, јер запослени у ситуацији када му је престао радни однос без правног основа, сагласно члану 191. став 1. и 5. Закона о раду, може захтевати да се врати на рад, да му се исплати накнада штете у висини изгубљене зараде и уплате припадајући доприноси за обавезно социјално осигурање за период у коме није радио, стим што запослени, уколико не захтева да се врати на рад, може захтевати да се обавезе послодавац да му исплати накнаду штете у износу од највише 18 зарада, у зависности од временаведеног у радном односу код послодавца, година живота запосленог и броја издржаваних чланова породице. Из наведеног следи да тужилац независно од тога да ли тражи враћање на рад или уместо тога накнаду штете, има право да захтева и накнаду штете у висини изгубљене зараде за период у коме није радио, а до правноснажности одлуке којом је утврђено да му је престао радни однос без правног основа, односно одлуке којом је поништено, као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду.

С обзиром да нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. ЗПП, то је одлучено као у ставу првом изреке, применом члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије, на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде штете поднета је 19.09.2017. године, а вредност предмета спора побијаног дела је 2.196.705,02 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање и у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је ревизија туженог недозвољена, на основу члана 403. став 3. ЗПП.

Са напред наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, у вези члана 410. став 2. тачка 5. истог закона, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић